

ALLIANSSI.125

TERRA UNIONIA

Ensimmäinen kirja

RAITA JAUHIAINEN

Allianssi.125

Terra Unionia

Ensimmäinen kirja

Raita Jauhiainen

ALLIANSSI.125

TERRA UNIONIA

Ensimmäinen kirja

3. korjattu painos

© 2011-2014 Raita Jauhiainen

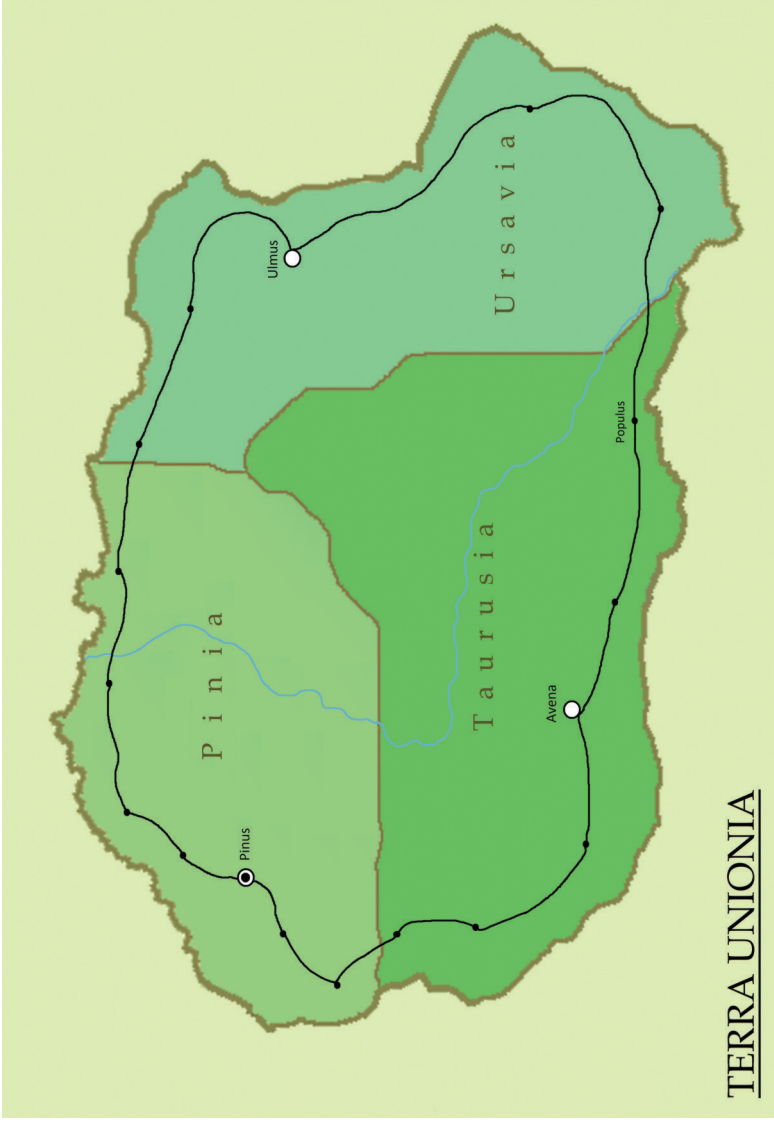
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Nordersted, Saksa

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Nordersted, Saksa

ISBN: **978-952-498-925-1**

Kansi ja taitto: Raita Jauhiainen

Kuvat: Raita Jauhiainen

1.

Lena Vaal makasi rinta maata vasten ja tarkkaili maastoa hengitystään pidätellen. Hän nosti kiikarit silmilleen ja antoi katseensa kiertää. Metsä oli tyyni ja liikkumaton. Vain vaimea linnunlaulu kieli siitä, ettei hän ollut ainoa eläväinen tässä maailman kolkassa. Lena laski kiikarinsa ja hymähti hiljaa.

“Taisit kadottaa minut vai?”

Lena hengähti syvään. Hänen sydämensä hakkasi rinnan alla. Pelko ei ollut muuttunut miksikään kuluneiden viiden päivän aikana. Hänellä ei ollut enää vapautta olettaa mitään vaan hän tarvitsi faktoja. Juuri nyt tilanne vaikutti kuitenkin lupaavalta, sillä hän ei ollut havainnut liikettä puiden varjoissa enää muutamaan minuuttiin. Ehkäpä vihollinen oli viimein kadottanut hänet.

“Hengähdä pari minuuttia,” Lena kuiskasi. “Olet ansainnut pari minuuttia tämän aamupäivän jälkeen.”

Mutta ajatus lähistöllä hiipivästä vihollisesta ei antanut Lenalle hetken rauhaa. Tämä oli kuitenkin hänen työtään, hän oli Terra Unionian rajavartija. Vaikka havainto vihollisesta rajan takana oli äärimmäisen harvinaista, hänet oli koulutettu kohtaamaan kyseinen mahdollisuus. Koulutus ei ollut kuitenkaan antanut välineitä pelontunteen torjumiseen, puhumattakaan siitä, ettei Lena ollut koskaan täysin uskonut, että joutuisi tällaiseen tilanteeseen. Rajalla kun oli aina hiljaista ja rauhallista jopa tylsyyteen asti. Nyt oli kuitenkin tosi kyseessä. Nyt hän ei ollut rajalla yksin odottaen, että vuoro vaihtuisi ja hän pääsisi partioimasta. Tällä kertaa hän oli tosipaikan edessä testaamassa kuinka hyvin hänen koulutuksensa aikana opitut asiat olivat menneet perille.

Kuluneina päivinä Lena oli ajatellut usein sitä päivää, jona hän oli valmistunut rajavartijaksi ja pukeutut ylleen ruskean univormunsa sydän täynnä intoa ja onnellisuutta. Hän oli vannonut muiden rinnalla ääneen, että “*puo-*

lustaisi Terra Unionian koskemattomuutta koko sydämellään ja olemuksellaan”. Samaan valaan oli kuulunut maininta myös siitä, että pakon edessä hän myös surmaisi jokaisen, joka ylittäisi rajan valtausaikeissa. Lena ei ollut koskaan pitänyt tuosta kyseisestä valan kohdasta, vaikka kyseessä oli rauhan ja vapauden puolustaminen. Mutta hän oli sitoutunut siihen ja siihen hän myös uskoi. Hän tiesi puolustavansa maailman viimeisintä kolkkaa, jossa vallitsi tasapaino, rauha ja oikeudenmukaisuus. Rajan takana ei ollut mitään muuta kuin rikollisuutta ja saastunutta elinkelvotonta maata.

Rajalla oli kuitenkin aina ollut rauhallista. Siksi hän ollut koskaan uskonut, että joutuisi työssään tilanteeseen, jossa riistäisi ihmiselämän. Mutta ei hän ollut koskaan uskonut siihenkään, että hän varjostaisi rajan tuntumassa liikkuvaa vihollista päiväkausia ja niin oli nyt kuitenkin käynyt.

Lena oli vakuuttunut, ettei hänen kohteensa ollut loikkari, sillä niin taitavasti vihollinen oli pysytellyt poissa hänen näkyviltään. Puhumattakaan siitä, että loikkari olisi todennäköisesti jo tullut rajan yli tietämättömänä Lenan läsnäolosta. Ei, hänen kohteensa oli hirundalainen rajamies, siitä ei ollut epäilystäkään. Mitä se siis tarkoitti? Oliko vihollisen edustaja tiedustelemassa heidän puolustusvalmiuttaan? Oliko Hirunda viimein tekemässä invaasion Terra Unioniaan? Oliko terraunionialaisten vapaus viimein vaarantunut siinä määrin, ettei hänellä ollut enää muuta mahdollisuutta kuin pysäyttää hirundalainen voimakeino? Mutta aiheuttaisiko rajamiehen kuolema enemmän haittaa kuin hyötyä? Saisiko Hirunda siitä syyn vyöryä rajan yli?

Lena ei tiennyt mitä ajatella. Mutta hän oli melko vakuuttunut siitä, että vihollisen edustaja rajan takana leikitteli hänen kanssaan. Ehkä hirundalainen yritti saada hänet astumaan Hirundan puolelle. Niin tai näin, Lenaa ei niin vain houkuteltu moiseen virheliikkeeseen. Viisi päivää oli jo kulunut, eikä kumpikaan heistä ollut loukannut valtioiden välistä rajaa taikka näyttänyt toiselle. Mistä oli siis kyse? Jos Hirunda aikoi vallata Terra Unionian, Lena olisi odottanut nopeampaa toimintaa. Jos vihollinen halusi tappaa hänet, hänen olisi voinut olettaa juoksevan rajan yli ja alkavan ampua.

Lenaa ärsytti tilanteen epävarmuus sekä loputon jatkailu, joka sai hänen ajatuksensa kiertämään samaa kehää yhä uudestaan ja uudestaan. Hänen kysynsä olivat aina olleet kuitenkin harvinaisen selvät. Hänen velvollisuutensa oli valvoa rajaa ja pitää hirundalaiset poissa. Voimakeinot olivat sallittuja. Mutta käskyt eivät auttaneet häntä tässä tilanteessa. Sen sijaan, että vihollinen olisi astunut varomatta rajan yli, hän tuntui testaavaan terraunionialaista vastustajaa ja Lena oli lähtenyt varjostusleikkiin mukaan. Hän tiesi, että hirundalainen yllytti häntä haastamalla hänet ajojahtiin, ja hän

oli niellyt syötin. Ja totuus oli, ettei hän seurannut kohdettaan enää vain velvollisuudesta vaan myös uteliaisuudesta. Hän ei voisi koskaan tunnustaa kellekään tekevänsä niin, koska se olisi kyseenalaistanut hänen ammattitaitonsa sekä hänen velvollisuutensa Terra Unioniaa kohtaan, ja sitä Lena ei halunnut. Hän rakasti kotimaataan.

Lena puolustautui ajattelemalla, että Terra Unionia oli yhä turvassa. Vaikka vihollinen oli ollut rajan tuntumassa kuluneiden viiden päivän aikana, Lena oli silti pitänyt tämän rajan takana. Hän oli siis täyttänyt velvollisuutensa, vaikkakin hieman epäsovinnaisella tavalla. Tilanne oli kuitenkin yhä hallinnassa. Ainakin jotenkuten.

Lena hengähti syvään. Hän tiesi, ettei voinut laatia tehtäväraporttiaan kuluneilta päiviltä täysin todenmukaisesti, mikäli selviäisi rajalta koskaan takaisin. Hän tulisi kyllä mainitsemaan havainneensa rajalla liikettä, mutta hän ei voisi tallentaa tietoa siitä, että oli tietoisesti lähtenyt varjostamaan vihollista ilman, että oli tiedottanut tilanteesta ja hälyttänyt paikalle tukijoukkoja. Se olisi nimittäin ollut ensimmäinen asia, joka hänen olisi pitänyt tehdä todeksaan, ettei vihollisen läheisyys rajan tuntumassa ollut ohimenevää. Ja se oli ollut kyllä hänen aikeensa. Mutta kun tilanteen synnyttämä ensijärkytys oli taittunut, Lena oli tajunnut, ettei vihollinen ollut kiirehtimässä rajan yli. Siksi hän oli antanut hirundalaiselle mahdollisuuden perääntyä rajalta. Tämä ei kuitenkaan ollut tehnyt niin ja pian hirundalaisen tarkkailu oli johtanut tilanteeseen, jossa Lena oli varjostanut vihollista jo viidettä päivää.

”Jos tuo ei ole kadonnut huomiseen mennessä, sitten hälytän apuvuomiat,” Lena vakuutti itselleen hiljaa.

Mutta vakuutteluistaan huolimatta Lena ei ollut lainkaan varma tulisiko niin todella tapahtumaan. Vihollisen varjostaminen oli tulella leikkimistä, se oli selvää, mutta Lena jaksoi yhä vain uskoa hallitsevansa tätä eriskummallista kissa ja hiiri -leikkiä, joka sekä pelotti häntä että kutkutti hänen uteliaisuuttaan.

Lena valpastui. Hän havaitsi liikettä. Lena nosti kiikarit silmilleen ja samassa hänen hengityksensä salpaantui. Hän erotti puiden varjoissa ihmismaisen hahmon. Näin tarkkaa näköhavaintoa hänellä ei ollut vielä kertakaan ollut kuluneiden viiden päivän aikana. Hirundalainen näytti kantavan harmaata univormua ja mies vaikutti paljon kookkaammalta kuin Lena itse. Lena ei kuitenkaan antanut miehen fyysisen olemuksen murentaa varmuuttaan. Hänellä oli sentään ase turvanaan. Samassa mies katosi näköpiiristä. Hän osasi kuitenkin päätellä, että tämä eteni länteen. Lena pudisti päätään ja vieno hymy nousi hänen huulilleen.

“Hyvä yritys,” hän kuiskasi. “Mutta ei onnistu tällä kertaa. Paljastit itsesi muka kuin vahingossa, mutta todellisuudessa haluat houkutella minut perääsi rajan toiselle puolelle.”

Niinpä Lena antoi miehen mennä. Hän asetti kiikarit maahan ja kaivoi kartan rintataskustaan. Hän avasi sen ja tutki karttaan pürrettyä maastoa. Hän vieritti kuvaa vasemmalle löytääkseen nykyisen sijaintinsa ja kun karttaan ilmestyi pieni musta T-kirjain, hän pysäytti kuvan ja tutki lähimaastoa. Kartassa oli pieni sininen täplä. Vihollinen eteni siis kohti lampea, joka sijaitsi noin puolen kilometrin päässä Lenan tämänhetkisestä sijainnista. Lammen kohdalla muuten melko suora raja kahden valtion välillä kaartui etelään jättäen lammen Terra Unionian puolelle. Lena taittoi kartan kokoon ja asetti sen takaisin rintataskuunsa.

“Minä en pelkää,” hän vakuutti itselleen kuiskaten. “Minulla on ase.”

Sitten hän kierähti selälleen, veti syvään henkeä ja jäi tuijottamaan puiden latvoihin. Hän muistutti itseään siitä, että hänen laillaan vihollisen rajavartija oli myös yksin ja myös miehen täytyi tietää, että hän oli yksin. Kumpikaan heistä ei ollut kutsunut kuluneiden päivien aikana tukijoukkoja rajalle. He olivat täällä yhä kahden, toinen toistaan varjostaen. Peli oli siis yhä Lenan hallinnassa.

Mutta mitkä olivat vihollisen perimmäiset motiivit? Nähdä hänet vai saada hänet näkyviin tappomielessä? Mutta mitä mies hyötyisi hänen tappamisestaan? Jos Hirunda oli tulossa rajan yli seuraavien päivien aikana, miksi vihollisen rajavartija jatkoi hänen varjostamistaan? Ja jos vihollinen oli tiedustelutehtävissä tutkimassa Terra Unionian puolustuskykyä, toki tämä olisi jo jatkanut matkaansa muualle sen sijaan, että olisi jäänyt sahaamaan edes takaisin samaa aluetta yhä uudestaan ja uudestaan. Ei, vihollinen oli nähnyt hänet ja Lenasta tuntui, että mies oli kiinnostunut nimenomaan hänestä sen sijaan, että olisi ollut keräämässä tietoa invaasiota varten. Sillä niin paljon, kun invaasiota Terra Unioniassa pelättiin, Lena oli lakannut uskomasta siihen jo aikaa sitten. Hän ei sanonut sitä usein ääneen, mutta siihen johtopäätökseen hän oli rajalla viettämänsä ajan jälkeen tullut.

Lena nousi varovaisesti polvilleen ja nosti kiikarit silmilleen. Rajalla ei näkynyt liikettä. Lena ei kuitenkaan antanut metsän tyyneyden pettää itseään.

“Sinä olet siellä,” hän kuiskasi. “Minä tiedän, että sinä olet siellä.”

Lena laski kiikarinsa ja kierähti syvemmälle metsän varjoihin. Kun hän oli tarpeeksi kaukana rajasta, hän nousi jaloilleen ja lähti etenemään varovaisesti kohti länttä. Välillä hän lähestyi rajaa tähyilläkseen puiden lomasta Hirundan suuntaan. Kun hän varmistui olevansa yhä tarpeeksi näkymättömissä, hän

perääntyä Terra Unionian puolelle ja jatkoi matkaansa. Vajaassa kymmenessä minuutissa hän oli viimein siellä, missä uskoi varjostuspelin seuraavan näytöksen koittavan.

Lena rojahti maata vasten. Kun hän oli vetänyt henkeä, hän lähti ryömimään lähemmäs metsänrajaa. Päästessään hyvään asemaan suuren männyn juurelle hän pysähtyi, nosti kiikarit silmilleen ja tähyili lammen toiselle puolelle. Vihollisesta ei näkynyt merkkiäkään.

Lena antoi katseensa kiertää metsänrajassa. Kun hän ei tarkkavaisuudestaan huolimatta havainnut liikettä rajan takana lainkaan, hän laski kiikarinsa hetkeksi maahan ja sulki silmänsä. Hän tasasi hengitystään ja mietti vielä kertaalleen mitä oli tekemässä. Hän oli terraunionialainen rajavartija ja hänen velvollisuutenaan oli pitää hirundalaiset poissa. Jos rajan yli tulisi mies, joka antautuisi välittömästi, hänen tulisi vangita tunkeutuja ja viedä hänet raja-asemalle. Raja-asemalla vihollisen motiivit selvitettäisiin ja hän jäisi maahan pysyvästi. Hänellä tietenkin myös kolmas vaihtoehto ja se oli miehen päästäminen menemään raportoimatta tapauksesta. Lenasta se tuntui kaikkein parhaimmalta vaihtoehdolta. Jos yksi mies loukkaisi rajaa, se ei tarkoittanut vielä Terra Unionian valtaamista ja sen pakottamista osaksi Hirundaa. Mutta toisaalta pakoon päästetty mies voisi kertoa kokemuksistaan tovereilleen ja vihollinen voisi tulkita teon Terra Unionian heikkoudeksi. Siinä tapauksessa se olisi Lenan syy eikä kenenkään muun.

“Älä edes harkitse moista vaihtoehtoa,” Lena kuiskasi. “Ja lopeta turha spekuloiminen. Luota vaistoosi. Sinulla on sitä paitsi ase.”

Samassa Lena kuuli jotain. Hän nosti katseensa rajan suuntaan ja erotti liikettä lammen takaa. Siellä se meni, vihollinen, joka jatkoi kulkuaan kohti länttä. Lena tunsyi sydämen sykkeen kiihtyvän. Hän ei ollut koskaan ollut näin liki hirundalaisen kanssa. Samassa hän kuitenkin tunsyi sydämessään myös piston. Miksi hän tyydytti uteliaisuutensa maansa turvallisuuden kustannuksella? Se oli väärin.

Lena perääntyä Terra Unionian puolelle, kunnes nousi taas jaloilleen ja jatkoi vihollisen kannoilla. Hän ei voinut päästää kohdetta katoamaan. Kyse oli kuitenkin myös Terra Unioniasta eikä vain hänen henkilökohtaisista kiinnostuksen kohteistaan. Vihollisella kun ei ollut asiaa Terra Unionian puolelle ja jos varjoissa lymyilevä mies todella luuli, että tämä saisi väsyttämistaktikalla terraunionialaisen rajavartijan tarkkaavaisuuden herpaantumaan, hän olisi tehnyt vakavan virhearvioinnin.

Lena lähti etenemään rajaa myöten länteen. Hän laskeutui loivaa rinnettä alaspäin päästämättä juuri ääntäkään. Viimein hän pysähtyi puun taakse ja

hengähti syvään niin hiljaa kuin vain kykeni. Hän vilkaisi vasemman olkansa yli ja näki pienen lammen jääneen hänen taakseen. Metsä oli hiljainen, mutta ilmassa väreili jännitys. Samassa outo tunne valtasi Lenan kauttaaltaan ja hän valpastui. Hän tarttui aseeseensa, jota kantoi oikeaa reittänsä vasten.

Yhtäkkiä tapahtui jotain odottamatonta. Lenan vaistot virittyivät äärimilleen ja hän loikkasi puun takaa kohti rajaa nostaen aseensa eteensä. Tällä kertaa hän ei kuitenkaan osoittanut asettaan kohti liikkumatonta metsää vaan hänen edessään, noin kymmenen metrin päässä, seiso i ihminen. Hänen edessään seiso i mies.

Tuntui kuin koko maailma olisi pysähtynyt ja kaikki äänet vaimentuneet. Lena ei kuullut korvissaan muuta kuin viimeisen sisään vetämänsä henkäyksen. Hän oli kauhuissaan, mutta yhä elossa. Hän oli myös äärimmäisen läsnä kuluvassa hetkessä, sillä koskaan aikaisemmin hän ei ollut tuntenut hengenvaaraa näin kouriintuntuvasti. Hän saattoi kuolla hetkellä minä hyvänsä, mutta vielä toistaiseksi hän oli elossa. Ja samassa jostain Lenan mielen uumenista nousi muisto vuosien takaa.

“Kuka tämän rikko i?” äiti oli kysynyt vihaisena ja osoittanut maassa palasina lojuvaa ruukkuu.

“Minä,” Anamona oli väittänyt, kun hän oli huomannut Lenan säikähdyksen.

Mutta Anamona oli valehdellut äidille tuolloin, eikä Anamona sortunut usein valehteluun. Sisko oli kuitenkin halunnut suojella häntä niin kuin niin useana kertana aikaisemmin. Mutta nyt Anamona ei näkynyt Lenan rinnalla. Sisko ei ollut täällä astumassa hänen ja hirundalaisen väliin vaan hän oli yksin. Lena ei voinut muuta kuin muistaa mihin hänet oli koulutettu. Koulutus oli kuitenkin eri asia kuin tositilanne, eikä Lena voinut torjua pelkoa, joka oli vähällä lamaannuttaa hänet. Hän oli kuitenkin terraunionialainen rajavartija, niin hän itselleen muistutti, ja vihollinen oli viimein astunut rajan yli. Niin uskomatonta kuin se olikin, hän oli joutunut tilanteeseen, johon muut rajavartijat eivät olleet vielä joutuneet. Hän seiso i kasvotusten hirundalaisen kanssa, vihollisen, joka oli ylittänyt rajan.

Lena tiesi, mitä tehdä. Hänen tuli riisua hirundalainen aseista, vaikka voimakkeinoin. Mutta vihollisen edustaja, tuo ihmismies, ei osoittanut hänelle pienintäkään alistumisen tai epäröinnin merkkiä. Sen sijaan mies osoitti häntä omalla aseellaan kulmiensa alta häntä vihaisesti mulkoillen. Ja niin he vain seisoivat, sanaa sanomatta, ja tuijottivat toisiaan. Kumpikaan ei tehnyt elettäkään liikkuakseen.

Lena tuijotti miestä mahdollisimman vihaisesti. Hän yllytti itseään yhä syvempään vihaan, joka olisi vaintanut pelon. Se kuitenkin vain kiihdytti hänen sydäntään hakkaamaan yhä lujemmin. Pelko oli kuitenkin nyt tarpeeton tunne, koska hänen tuli suhtautua tilanteeseen loogisesti tuntematta mitään. Siksi hän yritti olla tarkkailematta miestä kuin ihmistä. Kyseessä oli vihollinen, joka saattoi olla tiedustelutehtävissä Terra Unionian puolella.

Lena puristi asettaan yhä tiukemmin. Michellä oli leveät hartiat ja melkein luonnottoman suuret kädet. Miehen vartalo oli epäsuhta, melkein epämuodostunut, sillä kukaan Lenan tuntemista ihmisistä ei ollut ulkoisesti miehen kaltainen. Mies oli muutenkin oudon suurikokoinen ja Lena tunsi itsensä pieneksi. Hän ei pitänyt siitä. Siksi hän oli kiitollinen aseestaan, jota hän yhä osoitti kohti vihollista käsivarsien vapisematta.

“Ymmärrätkö puhettani?” Lena kysyi viimein.

“Ymmärrän,” mies vastasi.

Miehen ääni oli outo. Se oli paljon matalampi kuin useimpien naisen. Lena oli kuullut elämänsä aikana vain parin nuoren miehen puhetta, muttei koskaan näin läheltä. Hän ei ollut koskaan puhunut kenenkään miehen kanssa kasvotusten.

“Hyvä,” Lena tokaisi peitellen epävarmuuttaan. “Olet loukannut Terra Unionian rajaa. Peräänny tai joudun käyttämään voimakeinoja.”

“Terra Unionian rajaa?” mies kummastui. “Sinä olet meidän puolella rajaa.”

“Mitä tarkoitat?” Lena tivasi ja hänen sydäntään jäät.

Oliko hän tehnyt virheen ja astunut rajan yli? Mutta kuinka se saattoi olla mahdollista? Rajahan oli vielä useiden kymmenien metrien päässä miehen selän takana.

“Tarkoitan sitä,” mies jatkoi hitaasti, “että me seisomme tukevasti Terra Unionian ulkopuolella, ja näin ollen olet loukannut rajaa.”

Lena hengähti syvään ja ilmoitti totisesti: “Hyvä yritys, mutta ei mene läpi. Jätä aseesi maahan, astu taaksepäin ja palaa maahasi, tai joudun käyttämään voimakeinoja.”

“Sinä olet loukannut rajaa ja poistunut Terra Unionian alueelta,” mies toisti itsepintaisesti ja tuijotti Lenaa silmäänsä räpäyttämättä.

“Sinä olet Terra Unioniassa,” Lena ilmoitti puolestaan, sillä se oli totuus.

“En tiedä mihin tällä pyrit,” mies sanoi, “mutta leikitään, jos sitä todella haluat.”

“Leikitään?” Lena kysyi ja mulkaisi miestä murhaavasti, sillä tämän sanavalinta kuulosti syytökseltä. “Sinä olet loukannut rajaa ja astunut Terra Unioniaan.”

“Terra Unionian raja on noin 50 metriä selkäsi takana,” mies väitti.

“Jos haluat olla uskottava, harjoittele vielä valehtelua,” Lena tokaisi. “Raja kulkee noin sata metriä selkäsi takana, joten olet astunut Terra Unionian puolelle. Jos haluat vielä päästä takaisin maahasi, lasket aseesi välittömästi ja alat perääntyä ennen kuin käytän voimakeinoja.”

“Jos ammut minut tähän, et ole syyllistynyt vain rajan loukkaamiseen vaan myös murhaan. Meillä murhaa ei katsota läpi sormien vaan sillä on vakavat seuraukset.”

“Ole hiljaa ja peräänny,” Lena sähähti. “Peräänny Hirundan puolelle *nyt* tai jää Terra Unioniaan vangiksi. Minä en aio toistaa näitä vaihtoehtoja sinulle enää uudestaan.”

“Mikä on ongelmasi?” mies kysyi ja katsoi Lenaa kuin mielipuolta. “Sinä olet maasi ulkopuolella *unionialainen*. Sinä et ole se, joka tällä hetkellä käsklee. Sinä tottelet *minun käskyjäni*, koska *sinä* olet tunkeutunut luvatta *minun* toimialueelleni.”

“Minä en tottele vihollista omalla maallani, enkä minä laske asettani, kun vihollinen on astunut rajan yli,” Lena ilmoitti. “*Sinä* olet tunkeutunut Terra Unioniaan ja meillä ei katsota läpi sormien rajan laitonta ylittämistä vaan sillä on vakavia seuraamuksia.”

“Me emme ole Terra Unioniassa,” mies toisti jääräpäisesti, mutta lausuen sanansa niin hitaasti kuin olisi puhunut vähintäänkin huonokuuloiselle vanhukselle.

“Tyypillistä,” Lena tuhahti. “Me emme ole koskaan halunneet muuta kuin olla rauhassa. Meillä ei ole koskaan ollut muita tavoitteita kuin pitää oma alueemme loukkaamattomana ja pitää teidät poissa.”

“Ja meillä ei ole mitään halua olla tekemisissä epätasapainoisen lahkon kanssa, joka kieltää tosiasiat. Ihmiskunta ei tarvitse teitä.”

“Jos Terra Unionia ei teitä kiinnosta, mitä sinä teet täällä?” Lena kysyi ja tuijotti miestä vihasesti.

“Terra Unionia on epävakaa alue ja minun tehtävänäni on suojella maailmaa ihmisainekselta, jonka tavoitteena on luoda ympärilleen tarpeetonta sekasortoa.”

“Vain hirundalaisella miehellä riittää röyhkeyttä astua rajan yli ja väittää sitä Hirundan alueeksi,” Lena tuhahti. “Eikö teille riitä, että olette omineet koko planeetan itsellenne?”

“Sano mitä sanot,” mies virkkoi vakavasti, “mutta sinä seisot nyt meidän puolella rajaa ja sitä tosiasiaa ei muuta mikään. Joten laske aseesi, nosta kätesi niskasi taakse ja paina otsasi viereistä puuta vasten.”

“Turha toivo,” Lena tokaisi.

“Sinä yllytät minut laukaisemaan aseeni,” mies varoitti.

“Sinä yllytät minua aivan samaan,” Lena ilmoitti, “vaikka annoin sinulle jo mahdollisuuden perääntyä.”

Mies ei vastannut, mikä antoi Lenalle hetken miettiä tilannetta uudestaan. Hän katui nyt karvaasti, että oli antanut uteliaisuudelleen vallan ja unohtanut järjen äänen. Muuten hänellä olisi nyt ympärillään apujoukkoja ja mies olisi joutunut perääntymään Hirundan puolelle vähin äänin.

Hiljaisuus heidän välillään jatkui, eikä Lena tiennyt mitä kohtaamastaan miehestä ajatella. Hän tuijotti hirundalaista silmäänsä räpäyttämättä ja totesi, että mies osasi olla äärimmäisen vakuuttava. Häntä ei kuitenkaan petkutettu näin helposti. Hän tiesi kyllä missä raja kulki. Mikään vihollisen väittämä ei voisi horjuttaa hänen varmuuttaan. Mutta samaa ei voinut sanoa hetkestä, jonka hän nyt jakoi hirundalaisen kanssa. Heidän välinen jännityksensä oli käsin kosketeltava ja Lena tiesi, että hetkellä millä hyvänsä toinen heistä saattoi laukaista aseensa. Hän saattoi hyvinkin elää nyt elämänsä viimeisiä hetkiä. Jos hän kuolisi, hän toivoi sisarensa antavan hänelle anteeksi uhkarohkeutensa.

“Viimeisen kerran,” Lena sanoi. “Pudota aseesi ja peräänny.”

“Sinulla ei ole tässä maassa toimivaltaa,” mies sanoi. “Minulla on.”

“Olen hyvin lähellä sitä pistettä, jossa laukaisen aseeni,” Lena ilmoitti.

“Niin minäkin.”

“Uskomatonta röyhkeyttä,” Lena tuhahti. “Huomaan, että valehtelu on todella osa miehen persoonaa.”

Mies hymähti ja pudisteli päätään. “Ja sinusta näkee terraunionialaisen naisen todellisen luonteen. Psykkisesti epävakaa, narsistinen ja manipuloiva.”

Lenan silmissä välähti. “Tämä psyykkisesti epävakaa manipuloiva narsisti osoittaa sinua yhä aseellaan.”

“Ja minä osoitan yhä sinua omallani.”

Lena ei halunnut enää puhua. Miehellä ei ollut aikomustakaan perääntyä ja tämän itsepäisyys oli äärimmäisen hämmäntävää. Lena puntaroi nopeasti vaihtoehtojaan. Niiden mukaan hänen tuli joko ampuu vihollinen tai hälyttää tukijoukkoja. Mutta ensimmäinen vaihtoehto sai hänet empimään ja jälkimmäinen ei taas ollut käytännössä mahdollinen. Yksikin liike ja mies

ampuisi hänet. Niinpä he jäivät aloilleen, aseillaan toinen toistaan osoittaen. Lena tiesi, että hänen elämänsä voisi olla ohitse minä hetkenä hyvänsä. Ajatus olisi voinut saada hänet surulliseksi, ellei hän olisi ollut liian keskittynyt pysyttelemään hengissä.

* * *

Lena ei tiennyt kuinka monta tuntia hän oli jo seisonut vihollisen kanssa, mutta hän tunsi väsymyksen jäsenissään. Vastoin kaikkia odotuksia hän oli yhä elossa. Tilanne oli suorastaan ällistyttävä. Vaikka hänen edessään seisoi vihollinen, hän eli! Häntä kuitenkin turhautti. Hän halusi tilanteen purkau-
tuvan jollain tapaa, mutta siihen ei tuntunut löytyvän keinoja. Myös hirundalainen rajamies oli seissyt melkein liikkumattomana koko ajan sanomatta sanaakaan. Mies ei ollut tehnyt elettäkään perääntyäkseen rajan taakse ja se ihmetytti Lenaa suuresti. Miehen läsnäolo ei saanut hänessä onneksi enää aikaiseksi samanlaista levottomuutta kuin aikaisemmin. Ehkäpä kaikkeen siis turtui, jopa miehiin.

Lena pyöräytti vasenta olkapäätään. Liike sai miehen havahtumaan.

“Kuvittelin, että olisit puhunut enemmän,” hän sanoi yllättäen.

“Mitäpä puhuttavaa tässä on?” Lena kysyi happamasti. “Toisen meistä on antauduttava ensin ja voin kertoa, ettei se tule olemaan minä.”

“En minäkään.”

Lena tarkkaili miehen kasvoja. Mies ei vaikuttanut enää yhtä kovalta kuin aikaisemmin. Ehkäpä väsymys alkoi painaa myös häntä. Lena hengähti syvään. Hän teki sen mahdollisimman huomaamatta, sillä ei tahtonut antaa itsestään heikkoa mielikuvaa. Mikä tahansa saattoi laukaista miehen aggression. Lena oli nimittäin oppinut jo varhain millaisia hirundalaiset miehet olivat. Miehet tappoivat, koska aggressiivisuus oli osa ihmismiehen psyyketä ja ilman oikeanlaista kasvatusta miehet eivät kyenneet hillitsemään impulsiivisuuttaan, joka ajoi heidät silmittömään väkivaltaan. Joten yksikin virhe-
liike ja mies ampuisi hänet kuoliaaksi. Mitä sitten tapahtuisi? Mies kätkesi hänen ruumiinsa Hirundan puolelle ja kun seuraava rajavartija tulisi päästämään häntä vapaalle, hän olisi kadonnut. Se tulkittaisiin Terra Unioniassa kahdella mahdollisella tavalla: joko hän oli jäänyt vangiksi tai hänet oli tapettu. Molemmat vaihtoehdot saisivat Terra Unionian valmistautumaan invaasioon välittömästi.

“Mitä sinä mietit?” mies kysyi.

ALLIANSSI.125

TERRA UNIONIA

Ensimmäinen kirja

Maa on syvillä arvilla Suuren sodan jälkeen. Maa-alueet päiväntasaajalta kääntöpiireille ovat asuinkelvottomia aavikoitumisen, saastumisen ja äärisäiden takia. Ihmiskunta elää kuitenkin rauhan ja edistyksen aikakautta. Silmittömän väkivallan sijaan Suuresta sodasta selvinneiden jälkipolvet asuttavat Maata yhtenäisenä kansakuntana, jonka päämääränä on kehittyä paremmaksi ja unohtaa ihmiskunnan verinen historia.

Rauhasta huolimatta maailma ei kuitenkaan ole täysin yhtenäinen. Jossain onyhä raja, joka erottaa ihmisiä toisistaan. Tämä raja on suljettu sekä salattu, ja siksi sen ylittäminen on kielletty.

Kummalta puolelta Sinä lähestyt rajaa ensin? Hirundan vai Terra Unionian?

Terra Unionian ensimmäisessä kirjassa Anamona Vaal muuttaa Pinukseen, Terra Unionian upeaan pääkaupunkiin. Pian Anamona kuitenkin huomaa, ettei kaupunki olekaan kaikkea sitä, mitä hän oli odottanut sen olevan, kun vaietut totuudet alkavat valjeta hänen ympärillään.

ISBN: 978-952-49892-5-1